

Много се засрамахъ. Търсихъ подъ всички стлове, подъ лавицитѣ, по двора . . . и почнахъ да рева съ гласъ . . . Ала по едно врѣме чухъ викъ:

— Пройо, ето ти торбата! . . .

Единъ мой другаръ посочи на стѣната къмъ закачалкитѣ и азъ веднага съзрѣхъ подъ една наметка моята торбичка.

— Ами азъ гледахъ по-напрѣдъ тукъ! какъ не съмъ могълъ да я видя? викамъ азъ съ силенъ гласъ, па се стрѣлнахъ веднага да си я зема. Дѣцата се набраха да ме гледатъ. Но чудо! Бръквамъ въ торбата, вжтрѣ нѣщо едро и твърдо. Когато го извадихъ, що да видя?

Статуйката на откраднатия Евфорионовъ Посейдонъ!

Що не припаднахъ отъ страхъ и гнѣвъ! Азъ много добрѣ знаяхъ, че Евфорионовитѣ родители много жаятъ за статуйката, понеже тя е на тѣхно домашно божество. Въ Гърция всѣка кжща си има фигурка или статуйка на нѣкое божество, което покровителствува цѣлото сѣмейство. Тѣзи домашни статуйки се броятъ за много свещени и когато се изгубятъ, вѣрва се, че въ кжщи настѣпва злочестина. Евфорионовитѣ родители бѣха вече болни и отчаяни. Тѣ смѣтаха, че вече ще загинатъ. И изеднажъ статуйката се намира въ моята торба! Добрѣ, азъ не съмъ я пипалъ. Но кой я тури тѣй масторски въ торбата ми? Сега, какъ да се оправдавамъ! Идѣше ми да полудѣя. Ала слѣдъ една минута азъ се окопитихъ. Усѣтихъ, че нѣкой зълъ нашъ другаръ иска да ме скара съ Евфориона и да ме съсипе прѣдъ всичкитѣ ми другари. Той сигурно завижда, защо водихъ азъ Евфориона и Теогена на село по гроздоберъ. Умнитѣ ми другари бърже разбраха играта.